

Tamara Donev

Zadovoljena Lenora zadovoljuje

Vilhelm se je utrudil in plosko obsedel na tleh, držeč z obema rokama palico. Nekaj časa je topo buljil vanjo, nato jo je dvignil, za hip podržal pred seboj in naglo trznil. Razpolovil ga je, svojega konja, ga zlomil in začutil sem blaženost, ki ga je navdala ob tem, skupaj s tisto izčrpljujočo onemoglostjo, ki je sledila po opravljenem, in bil je ves mehak in tako sedeč je buljil v svojega konja.

Lahko bi bil odšel, kot sem se bil namenil že velikokrat, a sem, sam ne vem zakaj, še naprej stal tam in čakal.

Vrata, skozi katera je odšla Lenora, so bila zaprta in imel sem občutek, da bo Vilhelm nenadoma vstal in storil z njimi enako, kot je bil storil s svojim konjem, in bo potem lahko znova tako sladko blažen. On pa je le vstal in se zazrl v tisto smer in čutil sem, kot je gotovo čutil tudi on, da bi, pa ne more, čutil sem, se pravi, oba sva, da omahuje, da mu nekaj drugega, bolje tretjega, ne dopušča, da bi to storil. In lezel je vase, tako polahko, potuhnjeno in male oči so živčno streljale okrog. Prva se je ugreznila glava, da so ramena smešno zastrlela navzgor, ironizirana v svoji neskladnosti. Tudi trup se je manjšal in zmanjšal se je tako, da so roke pristale čisto spodaj pri stopalih. In potem je bil — čisto majhen Vilhelm z golomaznimi rokami, ki so izgubljene in iztirjene nihale in se lovile okoli njega, ne vedoč kam in zakaj.

In meni je šlo na smeh, pa se mi nekako ni zdelo pošteno, mislim to, da bi se smejal, zato se raje nisem in buljil sem tako še nekaj časa v to sploščeno in skrčeno podobo, dokler ni izginila. Pravzaprav se odplazila, puščajoč na vsaki strani sledi rok, ki so se mrtve in neelastične vleklo za njim.

In ravno ko sem razmišljal, če naj odidem tudi sam, so se odprla vrata in pojavila se je Lenora. Lenobno se je pretegnila, da se je veselo zamajalo maščevje okoli pasu, in se zazrla v sonce. In bilo je nekaj tako svečanega v tem, nekaj obredno presunljivega, nekaj čiste-ga v umazanem mogoče, da sem zadržal dih, da tega ne bi razrušil. Nato je stopila ven in sedla na kamen. In jaz sem vedel, kaj to pomeni,

in mi ni bilo prav. In čeprav sem tudi vedel, da jaz sam vsekakor nisem tam zato, da bi mi kakorkoli bilo ali ne bilo prav, sem vseeno stopil k njej in ji rekel, iz globin svojega duha sem ji rekel, da je svinja. Lenora pa se je lenobno ozrla na način, ki me je žalil, da sem grebel z nohti, me pogledala od zgoraj navzdol, mene, ki sem stal, ona, ki je sedela, in me zdolgočaseno in zoprno umirjeno vprašala, zakaj neki, da je ona svinja. Iztirjen zaradi njenega načina in vedoč, da to ve, mislim to, da sem iztirjen, sem začel živčno mencati nekaj o ubogem Vilhelmu, ki da ga je naposled le dotolkla do amena. O njegovi groteskni preobrazbi in o tem, da to že v osnovi ni pošteno, ker da Bürger gotovo ni tega napisal in da je to potvarjanje, da, očitno potvarjanje obče resnice, no, balade. In potem se je Lenora pričela smejati, na samo njej lasten način, krohotajoče penasto, da sem se umaknil pred pršečo slino. Ona pa je mirno potegnila z rokavom čez usta in prek nosu, krepko potegnila vase, me mrzlo pogledala in rekla, da je to, da sem bebec, ugotovila in mi dala vedeti že prej, kar mi seveda ni jasno, ker sem pač bebec. In je še rekla, da naj se že neham truditi razlagati nekaj ali karkoli o Bürgerju in o tem, kar je le-ta mislil ali česar ni mislil, ker je on konec koncev že opravil. Dal podstavo, predložil zadevo in je sedaj zunaj igre, kar bi z malo pameti lahko že davno dojel, in naj se za božjo voljo enkrat za vselej že sčistim s tega prostora, ki da me ne potrebuje, ne mene ne mojih ugotovitev, in naj pustim, da stvari tečejo, kot tečejo, ker bodo to še naprej, pa če vem zanje ali ne.

Potem se je s tako naveličanim obrazom, da bi ga razgrebel, obrnila stran in najraje bi jo uščipnil v tisto mehko kipeče salo, da bi jo prisilil v poslušanje obrambe, ki mi pripada, pa nisem. Prvič zato, ker nisem niti vedel, kaj in kako bi to branil, in drugič, ker sem se je v tistem hipu resnično nekoliko zbal. Zbal tistega njenega sedenja, njene zlitosti s to sliko, občutka, da popolnoma obvlada dogajanje, v katerem je ali pa tudi ni po Bürgerju, in onemoglo sem se potegnil vase.

In naposled je bilo trapasto, da se ženem v to, zakaj to je vsekakor bil in bo Vilhelmov problem in ne moj, in on je že tako ali drugače obupal, vsaj videti je bilo, in stopil sem vstran, se sesedel na mokro travo, požrl tisti zoprni občutek mrzlega in si prižgal cigareto.

In potem sem ga zagledal — za znoreti, saj sploh ni odšel nikamor — kako škili tam izza grma, in bil je tako neznansko dotolčen, da je bilo že odurno, in nenadoma sem začutil, da mi ga niti žal ni več, ne, celo zagnusil se mi je, tako potlačen in sploščen, tako zoprno pomilovanja vreden. Obupno je zrl v Lenoro z nekim topim pasjim hrepenenjem, zaradi katerega se je ozračje zasluzilo in ovlažilo in stegoval je že tako predolge roke proti njej, ki je veličastno polna ždela na svojem kamnu in zbirala energijo iz čistega sonca.

Zazdelo se je, da jo bo dosegel, čeprav je bilo nelogično glede na razdaljo, a so se roke pričele daljšati in so se plazile proti njej, ki jih je popolnoma ignorirala. Dolge in lepljive so se bližale kamnu, se naposled dotaknile Lenorinih bosih nog, na katerih so se med prsti in za nohti še držali posušeni ostanki blata, se nežno prebožale čeznje, za hip postale na gležnjih in se počasi dvignile navzgor. Hip, preden bi se utegnile zaplesti v robove Lenorinih kril, se je premaknila, da so sunkovito trznile in se povlekle vase, tako da nisem mogel vedeti, ali je bil premik slučajen ali pa je bil posledica trzljenja. Lenora je mirno potisnila dlani pod bedra, da si jih pogrjeje, in se znova predano zabaljila predse. Ozrl sem se v smeri, kjer naj bi čemel Vilhelm, in videl sem ga mehkega in ugreznjenega, kako se ves ponižen vsesava vanjo s svojimi topimi očmi.

Nenadoma pa je v Lenorinem pogledu nekaj trznilo in ozrla se je proti grmu z gotovostjo, kot bi ves čas vedela, da je tam, gledala tja nekaj časa, popolnoma odsotno, in potem, kot bi se nečesa domislila, potokla z roko po kolenu, kot bi klicala psa. In je Vilhelm poskočil in priskakljal do nje, navdušeno opletajoč z rokami. Gnusno, sem pomislil in globoko potegnil vase.

Vilhelm se je stisnil k njenim nogam in ves žareče lepljiv čakal. Lenora pa se je samo prizanesljivo smehljala, polna pomilovanja, nato je znova obrnila glavo vstran in čakala in tudi Vilhelm je čakal in prejšnji čakani je tako čakal s prejšnjim čakajočim na čakane.

In začelo se je brbotanje, skupno brbotanje Vilhelma in Lenore. In Vilhelm je počel to zelo nevesče in mislim, da je Lenoro to motilo in začela ga je učiti. In delovalo je zelo materinsko in veliko slin je odbrbotalo v ozračje in Vilhelmove dolge roke so se zmedene stegovale poleg Lenorinih, tenke in prepotene.

In bilo je čutiti, kako zelo se trudi in napenjalo se je že ozračje samo in vse skupaj je bilo ubogo in odbijajoče in potegnilo me je vase, da sem še sam upal, z vso silo, da ta čakani le pride in da bo končno vsega konec.

In potem so začeli z vseh strani galopirati Vilhelmi, ki so prepevali in smrdeli po kislem in na vso moč gonili svoje konje, potem posedali po tleh, jih razlamljali, se skrivali po grmovju, izza katerega so se potem plazile roke, roke v neizmernih količinah, dolge in opletajoče roke, in so grabile po Lenorinih blatnih prstih in polnih bedrih.

In Leonora se je tolkla po kolenu in tekli in skakljali so k njej in se nato žareče trudili ob njenih nogah in brbotali, sprva nevesče, laično, kasneje ugodno. Jaz pa sem sedel in čutil mrzlo travo pod seboj in na neki način mi je bilo jasno, zakaj Lenora nima podloženega časopisa pod mastno zadnjico.